

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XL.

V Ljubljani, 24. rožnika 1887.

List 25.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

Sv. oče, papež Leon XIII pa tudi popolno zaslu-
žijo, da smo jim vdani v verni ljubezni. Velik je
blagodar, kateri nam daje Gospod Bog po papežu. Po
njem dobimo vselej polnoverno vodilo za naše mišljenje
in delovanje v premnogih in različnih naukih, o katerih
se kaj rado terdi, da določujejo našo srečo ali nesrečo.
Nam ni treba, da bi nas morala še le žalostna izkušnja
poučevati, kako škodljiv je ta ali oni nauk, kajti po-
jasnijo nam ga vselej sv. oče v luči razodenja božjega,
čigar zanesljivi varuh so; in pojasnijo nam ga tudi o
pravem času, da se môremo obvarovati vseh škodljivih
posledic. V tem obziru moramo kar občudovati papeža
Leona XIII. Kažejo se nam vselej in povsod kot dobrega,
čuječega, preskerbnega pastirja. Naj navedem samo
nekatero podrobnosti. Čez dalje bolj in bolj spodbopava
se resnoba in svetost zakona; s tem pa tudi dru-
žinska sreča in ljudsko blagostanje. Temu pa gotovo
niso krivi Leon XIII. Kmalu po nastopu svoje službe
povzdignili so bili glas ter svarili nas pred nevarnostmi,
katere žugajo tem hujše človeški družbi, čem bolj ljudje
pozabljajo, da je zakon zakrament, sredstvo milosti,
in čem manj si prizadevajo, v zakonu tako živeti, da
bi bili vsprejemljivi za milost božjo, in da bi z njeno
pomočjo spolnovali dolžnosti ter voljno prenašali križe
in težave svojega stanu.¹⁾ — Tudi ni papeževa krivda,
če se kaže že pri mladini pogostokrat nek protikerščanski
duh: čujejo se od dné do dné glasneje tožbe, da je
mladina nepokorna in nespoštljiva do starišev, nepo-
slušna do prestojnikov, da se brezobzirno vzdiguje zoper
duhovsko in svetno gosposko. Kadar se le prilika po-
nudi, svaré sv. oče pred žalostnimi posledicami neke-
ršanske vzgoje otrok, združene z versko vneimar-

nostjo, naj se že to godi v domači hiši, ali v šoli.¹⁾ —
Ni dalje papeževa krivda, če se neki škodljivi nauki
(kakor: prostožidarstvo, socijalizem in komunizem itd.)
vedno globlje in globlje vcepljajo ljudstvu ter se po
skrivnih družbah vedno dalje in dalje širijo; škodljivi
nauki, pravim, ki ne spodbopavajo samo cerkve božje
in države, ampak tudi vso človeško družbo. Opozorili
so že več kot enkrat ljudstva in njih vladarje, da se
izgublja z veljavo božjo in z veljavo njegove sv. cerkve
tudi veljava vladarjev in njihovih vlad; da se ruši s
čeznaravnim redom sv. vere tudi naravni red v človeški
družbi.²⁾ — Tudi ni papeževa krivda, če se veda bolj
in bolj oddaljuje od Jezusa Kristusa, ki je prava luč,
„razsvitjajoča vsacega človeka, kateri pride na ta svet,“³⁾
in če vodi tolikrat v pogubljenje, mesto v življenje.⁴⁾
— Nikakor ni njih krivda, če zastruplja brezverno in
nepošteno časnikarstvo vse naše zadeve in terga iz
serc vero toliko in toliko ljudem v njih časno in večno
nesrečo. Sv. oče nam dovolj jasno kažejo, kakšna bodi
veda, po katerih potih hodi, katerih pomočkov naj se
poslužuje, da ne bo nasprotovala ni Bogu ni njegovemu
razodenju v sv. veri. Kažejo nam določno, kakšne dolž-
nosti imamo do časnikarstva, da ne samo sebe, ampak
tudi svojega bližnjega škode obvarujemo.⁵⁾ Pač res, s
sv. Pavlom smejo tudi sv. oče reči: „Kdo oslabi, in bi
jaz ne oslabil? Kdo se pohujša, in bi mene ne péklo?“⁶⁾
Papež Leon skerbé za oznanovanje sv. evangelija takim,
„ki sedé še v temi in v smertni senci,“⁷⁾ prizadevajo
si, da bi se vernili krivoverci in razkolniki k resnici
in edinosti katoliške cerkve.⁸⁾ Naj velja vzbuditi in
vterditi življenje v duhu sv. cerkve,⁹⁾ ali pospeševati

¹⁾ Cf. Ep. „In mezzo alle ragioni“, d. 26. Jun. 1878. (Diöc. Bl. 1878. 8. I.) — Ep. „Quod multum diuque“ ad Eppos. Hung., d. 22. Aug. 1889. (Diöc. Bl. 1886. pag. 80.) ²⁾ Enc. „Quod Apostolici muneris“, d. 28. Dec. 1878. (Diöc. Pl. 1879. 1. I.) — Enc. „Diuturnum“, d. 29. Jun. 1881. (Diöc. Bl. 1881. 8. I.) — Enc. „Humanum genus“ d. 20. Apr. 1884. (Diöc. Bl. 1884. 5. I.) — Enc. „Immortale Dei“, d. 1. Nov. 1885. (Diöc. Bl. 1886. I. I.) ³⁾ Joan. 1. 9. ⁴⁾ ⁵⁾ Enc. „Aeterni Patris“, d. 4. Aug. 1879. (Diöc. Bl. 1879. 10. I.) ⁶⁾ Vide Diöc. Bl. 1879. 9. I. — Cf. Enc. „Pergrata Nobis“ ad Eppos. Lusit., d. 14. Sept. 1886. (Diöc. Bl. 1886. pag. 100.) ⁷⁾ II. Cor. 11. 29. ⁸⁾ Luc. 1. 79. ⁹⁾ Vide Diöc. Bl. 1878. 10. I. — 1879. 7. I. — 1881. 11. I. ⁹⁾ Cit. ep. ad Eppos. Lusit. (Diöc. Bl. 1886. pag. 99. sequ.)

¹⁾ Encycl. „Arcanum div. sapientiae consilium“, d. 10. Febr. 1880. (Diöc. Bl. 1880 2. I.)

JANEZ NEPOMUK

PO BOŽJI IN APOSTOLJSKEGA SEDEŽA
MILOSTI

teržaški koparski škof

Častiti duhovščini in vernim katoličanom

združenih škofij

mir, pozdrav in blagoslov!

Redka slavnost, ki se ima veršiti koncem tekočega leta, ko bodo sv. Oče Leo XIII. obhajali svojo zlato mašo, napolnuje z radostjo serca vernih katoličanov, ki se tudi zunanje na mnoge načine razodeva; ta splošna radost pa, prelubi! je izraz one vzajemne edinosti, po kateri se odlikuje katoliška Cerkev od vseh družih verskih zadrug, in zato smemo mi z apostelnom reči: *Mi, dasi nas je veliko število, smo eno samo telo v Kristusu Jezusu; eno telo in en duh*.¹⁾

Mi smo eno telo, zato so nam sv. Oče sredina edinosti, glava katoliške Cerkve; mi smo en duh, zato smo po mislih in čutenju združeni z dvesto petdesetimi milijoni katoličanov, ki bodo o priliki zlate maše sv. Očeta Leona XIII. pokazali moč edinosti, koja veže z njegovim glavarjem mnogobrojno katoličanstvo.

Da se naša radost dopolni, predragi! premišljajmo občudovalno moč verhovnega glavarstva, po katerem je katoliška Cerkev eno telo in en duh, občudujmo sveto mesto, novi Jeruzalem, kjer prebiva Bog z ljudmi, ter učimo se živeti tako, da bomo vredni udje tega toli slavnega telesa, zato da, kakor smo bili po milosti božji prišteti udom bojevalne Cerkve, bodemo enkrat tudi uversteni med ude poveljane Cerkve.

Jezus Kristus, pravi sv. apostelj Pavel, „je glava Cerkve“; on deli udom moč in rast po svoji milosti; on jih druži med seboj v eno telo po veri; on jim daje pogum po upanji, on jih poživlja po ljubezni. Kakor odvisi v človeškem telesu vse duševno delovanje od duše, koja misli, hoče, čuti ter zapoveduje posameznim udom; tako izvira tudi v telesu sv. Cerkve vse čezniravno iz Kristusa: v zakramentu sv. kersta postanemo otroci božji, dediči nebeškega kraljestva — je Kristus, ki nam deli to milost; v zakramentu sv. birme se nam po pokladanju škofovih rok pomnoži milost, v sv. kerstu nam podeljena — je Kristus, ki nam jo pomnožuje; zakrament mašnikovega posvečevanja deli moč, da smemo in moremo opravljati preimenitno službo mašništva — je Kristus, ki nam deli to moč; drugi zakramenti nam delijo ali množijo milost — je Kristus, ki jo deli ali množi; pri sveti maši se daruje Bogu daritev nove zaveze — je Kristus, ki se daruje: On želja narodov, ustanovitelj sv. Cerkve, oče prihodnjega veka, Bog češčen na veke.

Pa sv. Cerkev je društvo ljudi, sv. vera se mora oznanovati z besedo, sv. zakramenti morajo deliti milost po vidnih znamenjih: zato mora biti Cerkev vidno društvo, zato morajo ljudje oznanovati besedo božjo ter posvečevati duše, zato so morali biti izvoljeni ljudje, po katerih naj bi doveršil Kristus v najsvetejši daritvi odrešenje sveta. In glejte! izvoljeni so apostelnj, kterim izroči Kristus nadaljevanje svojega dela na zemlji in ono isto oblast, ktero je bil on dobil od Očeta; apostelnjom izroči oznanovanje besede božje; apostelnjom da oblast grehe odpuščati ali jih zadrževati; apostelnjom podeli oblast vladati družbo vernikov; apostelnjom zagotovi svojo vsemogočno pomoč do konca sveta; apostelnj so učeča Cerkev, v kateri in po kateri nadaljuje

tudi med neduhovniki in neredovniki čednosti kerščanske popolnosti, kakor je občudujemo v sv. Frančišku Serafinskem,²⁾ povsod zapazimo Leona XIII. kako tu opominjajo in vspodbujajo, tam oserčujejo in krepcajo. Njih velikodušnemu sercu in njih ljubezni za sv. stvar mej nami pa ni dovolj, da sami goré za vse dobro, marveč nebo in zemlja morata pomagati, da pride k nam kraljestvo božje. Zato prosijo sedaj pomoč svetnikov v nebesih, kakor sv. bratov Cirila in Metoda,³⁾ sedaj zopet opominjajo svet k pokori v sv. letih, da pripravljajo človeška serca vsprejemljivejša za milost božjo;⁴⁾ sedaj nas priporočajo Kraljici sv. rožnega venca,⁵⁾ sedaj sv. Mihaelu, vojvodi nebeških trum v boji zoper hudobnega duha.⁶⁾ — Vse to so že storili sv. oče za nas, in po svoje lahko tudi oni terdijo s svetim Pavlom: „Vsem sem vse postal, da vse izveličam.“⁶⁾

Sedaj vas pa vprašam: Ali bi se mogel veseliti kak oče v dan svoje slavnosti tudi najlepših darov svojih otrok, če bi bilo pa njih serce in njih čutje merzlo do njega, in če bi ne hoteli vedeti in ceniti, kaj je za nje storil? Če nočemo tedaj, dragi moji, samo minljive zunanosti, ampak jedro in sad slavnosti, praznujmo zlato mašo sv. očeta tudi s pristojnimi notranjimi čutili; t. j. vsprejemajmo nauke sv. vere, katere nam sv. oče oznanujejo, spolnujmo vse njih zapovedi, ter si vedno prizadevajmo, ravnati se po vseh njihovih nasvetih in vspodbudkih, da se tako poživlja in krepki kerščansko življenje med nami; z eno besedo: obhajajmo papežovo slavnost s čutili verne vdanosti in otroške ljubezni. Sv. oče Leon XIII. to zares zaslužijo, ne samo zaradi svoje visoke časti, ampak tudi po vsem, kar so nam že storili.

Vdanost in ljubezen do sv. očeta moramo pa tudi s tem kazati, da za nje molimo. Nikdo drugi, kakor Jezus Kristus sam, je bil, ki je prvi molil za sv. Petra, ter nam tako naznanil, kaj smo tudi mi dolžni poglavarju sv. cerkve. Bilo je pri zadnji večerji. Tù pravi Jezus Petru: „Simon, Simon! glej satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal, kakor pšenico. Jaz pa sem prosil zate, da ne jenja tvoja vera, in ti, ko se kdaj spreoberneš, poterdil svoje brate.“⁷⁾ Satan, nasprotnik vsemu dobremu, skuša tudi dandanes škoditi sveti stvari božji, kjer le more, ter nas presejati, kakor pšenico. V ta namen napada zlasti sv. očeta in rimsko cerkev, mater vseh cerkv svetá. Ni se sicer bati, da bi mogla vera Petrova omagati, kajti Gospod je molil zanj. In ravno to nam je v poročstvo in v znamenje prave vere. Vendar pa hudobni duh lahko drugače veliko škodi apostoljskemu Sedežu, in po njem vsej cerkvi. Ali ne gledamo z lastnimi očmi, kako škodljivo vpljiva sedanje žalostno stanje sv. očeta ne le na Rim in na Italijo, ampak tudi na toliko družih delov sveta, zlasti pa v deželah, kjer se sème svete vere šele seje? Dolžnost naša je tedaj, moliti, naj usmiljeni Bog okrajša sv. očetu dneve izkušnje, da bo rimskemu Prestolu zopet kmalu mogoče, na vse strani širiti prosto in vspešno svoj blagoslovni vpliv. Saj je rimska stolica od Boga ustanovljena v izveličanje človeških duš.

(Konec prih.)

¹⁾ Enc. „Auspicato concessum est“, d. 17. Sept. 1882. (Diöc. Bl. 1882. 11. I. in 1883. 9. I.) ²⁾ Enc. „Grande munus“, d. 30. Sept. 1880. (Diöc. Bl. 1880. 9. I.) ³⁾ Vide Diöc. Bl. 1879. 3. I.; 1881. 3. I.; 1886. II. 2. ⁴⁾ Enc. „Supremi Apostolatus“, d. 1. Sept. 1883. (Diöc. Bl. 1883. 10. I. in 1885. 10. I.) ⁵⁾ Vide Diöc. Bl. 1886. pag. 69. ⁶⁾ I. Cor. 9. 22. ⁷⁾ Luc. 22. 31. 32.

¹⁾ Rom. XII. 15.

Kristus nalogo od Očeta mu izročeno ter zveršuje trojno službo, prerokovo, duhovnikovo in kraljevo.

Cerkev je učiteljica sveta: ona je prižgala svetu tavajočemu v temi nevednosti in malikovalstva luč sv. vere, ki je zasijala po vesoljnem svetu, in tristoletno neusmiljeno preganjanje ni moglo zadušiti razširjanja kerščanske vere. Sv. Cerkev hrani neomadežano ter razlaga, kolikor je potrebno, sveto od Kristusa ji razodeto vero; in neštnevilne krive vere niso mogle oskruniti čistosti tega nauka, niso mogle vzeti svetlobe tej luči. — Cerkev posvečuje svet: ona podpira po sv. zakramentih človeka v vseh duševnih potrebah; ga prerodi, mu daje moč, ozdravlja duševne bolezni, ga tesno združuje s Kristusom, posvečuje zakon, ga tolaži in krepiča v smertnem boju; ona deli v najsvetejši daritvi svete maše posameznim zasluženje one daritve, katero je opravil za vesoljni človeški rod Zveličar sveta na Kalvariji. — Cerkev izgoja in izreja svet; ona napeljuje po svojih zapovedih človeka, da zatajuje svoje živalske nagibe, da se protivi upljivu zunanjih stvari; ona po svojih obredih povzdiguje duha ter uči, da človek ne živi le ob kruhu, ampak da ima imenitnejšo in mnogo slajšo hrano, kakor so vse posvetne radosti.

(Konec nasl.)

Kosci, ženjice, mlatiči.

Listič „Associatio“ pravi: Bliža se zopet čas žetve in tu mi kot starejšemu dušnemu pastirju dovolite, da nekatere besede spregovorim.

Duhovni pastir, po čigar duhovniji žanjejo tuji ženjci (pri nas ženjice), moral bi z bistrim očesom opazovati hiše, v katerih ostajajo (tuji delavci, delavke), zlasti ako so v tacihi hišah otroci in posli. Nekaj tacihi tujih delavcev (delavk) je pametnih, en del njih je lén in nemaren v verskih rečéh in pri delu, tretji del pa je čisto spačen; taki ljudjé umazano govoré na polji in po hišah, vdani so pijančevanju, — in na marsikterih krajih delajo brez sile tudi celo ob nedeljah in praznikih (kar se je enekrat godilo tudi že v Ljubljani).

Gospodarji o tem času potrebujejo take zunanje pomoči in prišli bi kterikrat v naj večji zadreg, ako odpravijo take delavce (delavke); v skušnjavo tedaj pridejo, molčati k vsim malopridnostim koscev, ženjic, in tedaj terpeti okuževanje na polji in domá v hiši. Meni je znan en sam primérlej, da je čverst kmet v moji fari gerdemu govorjenju nekega ženjca s tem storil konec, da ga je proč spodil. Drugi kmetje sami govoré in se smeja jo z nesramnežem, ali pa mlačno molcé, ne vedé kaj početi pri taki nemarnosti. Resni duhovni pastirji morajo zoper take nesnage pomočka poiskati. Kar mene tiče, opominjam s prižnice svoje farane, da naj dobro gledajo pri sprejemanji koscev in ženjcev, da le čedne in spodobne ljudjé sprejemajo, in povém jim, koliko je ležeče na ti izvolitvi, kaj iz tega utegne izvirati. Tudi opominjam delavce (delavke), da naj svoje verske dolžnosti zvesto spolnujejo in se pametno obnašajo (da n. pr. ob jedi, zvečer itd. molitve opravljajo, da naj grejo k božji službi, ako so čez nedeljo ali praznik v fari itd.).

Vzamem še v misel njih težavno delo (da si n. pr. zbirajo zasluženje tudi pri Bogu, ako vestno delajo in svoj trud Bogu darujejo); in zvedil sem, da to radi slišijo, posebno pa kar je med njimi dobrih. Tudi v pogovorih s kmeti marsiktero besedo obračam na to zadevo, in mislim, da ni brez sadú. —

To je pač res potrebna skerb gospodarjev in duhovnega pastirja. Dostikrat se še več hudega godí tudi

na poti na delo in od dela domú, kakor pri delu samem, posebno o sušenji in spravljaji merve. Na poti naj hodijo moški skupaj in ženske skupaj; otroci, kolikor je moč, naj ne delajo pri odraslih, ne hodijo z njimi. Gerdó je posebno, ako se na težke vozove še polno delavskega ljudstva na seneni voz natépe. Sram vas bodí! Ali se vam zraven tega tudi uboga živina nič ne smili? Čez noč ostajati pri tacihi poljskih opravilih je zelo nevarno. Vstane lahko ogenj, ki čednost pokončá in gorí dalje na urem svetu. Mlačva in zlasti métje prosá je velikrat ob enem šola peklenaška za mlade ljudjé. Ob času trenja lanú se peklenšček včasí mastno pase! Pogleda naj se tudi posebno nazaj — še na pašo, da se že otroci ne okužijo. Vode so mladini perva šola pohujšanja: Gorjé odraslim, ki pusté otroke brez obleke — celo sredi vasí po vodi berlazgati in kopati se! Otrok, ki sramožljivost zgubi, je zgubljen. Podnevi in po noči naj gospodarjevo in gospodinje, očetovo in materno okó čuje in budí na družino in delavci, nad mladino in otroci!

Spominjajte se pa vsi, kako velik je greh, kolika nehvaležnost, ako se celo takrat, ko se lepi darovi Božji spravljajo, pa zraven tega večni Bog žalí! Ali bi bilo čudo, ko bi treščilo v lepi pridelek in v ljudjé, ki ga med smertnim grehom spravljajo? Polja so lepe, vse dobro kaže; *) ne žalite tedaj Boga, da ne pride huda ura; pri spravljaji pridelkov pa hvalite Boga, od ktere ga pride vsak dober dar.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Dragi rojaki! Verni katoličani!

Bliža se vesela svečanost, na katero se radostno pripravlja vesoljni katoliški svet; sv. Silvestra dan obhajajo namreč sv. Oče, Leon XIII, priljubljeni poglavar katoliške cerkve, veselo petdesetletnico svojega slavnega mašništva, svojo zlato mašo. Ako že pri vsaki družini očetova petdesetletnica vso hišo z veseljem navdaja; ako se v vsaki kerščanski občini zlata maša duhovnega pastirja slovesno obhaja, ter pošteni verni radostnega serca svojo ljubezen in hvaležnost tudi v djanji skazujejo: ali ne bode še bolj vesoljna kerščanska družina svojemu predobremu očetu, katoliška cerkev svojemu nar višemu pastirju pri taki redki slovesnosti skazovala svoje serčne vdanosti, svoje dolžne hvaležnosti?

Slovesno in ginljivo se je obhajala l. 1869 zlata maša ranjcega papeža, blagega Pija IX, ter je obudila navdušenost po mestu in po deželi. Z enakim sočutjem in spoštovanjem naj se praznuje zlata maša slavnega Leona XIII, toliko več, kolikor žalostneje je Njegov sedanji položaj, in kolikor bolj temeljito pojasnujejo Njihove krasne okrožnice današnje razmére in potrebe. Zato nam bodi prav zaželjena ta redka svečanost, da vsaj nekoliko izrazimo svojo sočutno ljubezen in hvaležno spoštovanje toliko modremu in skerbnemu očetu, našemu izverstnemu Leonu XIII.

Naša dolžna hvaležnost in vdanost naj pa ne bode le v sercu ali v lepih besedah, temuč v djanji naj se razodeva, dela naj govoré.

Da se pa ta dela ljubezni v lepi slogi po enem načertu izveršujejo, ter se jih vsi katoličani vdeležiti zamorejo, se je osnoval že minulo leto središni ali centralni odbor v Bolonji na Laškem, in kmalo tudi na

*) Op. To je bilo pisano še predno se je slišalo o grozni toči na Dolenjskem. Vr.

Dunaji za Avstrijo. V tih in družih odborih so se do-
ločili in postavile za svečanost zlate maše Leona XIII
te le tri točke: 1. Dostojno darilo ali štipendij za
zlati mašo; 2. cerkvena razstava v Vatikanu; 3.
romanje in poslanje v Rim.

1. Pred vsem naj se nabirajo dobroti darovi ter
se podarijo sv. Očetu kakor štipendij za zlati mašo.
Sv. Oče bodo kot poglavar vesoljne cerkve tisti slovesni
dan presveto daritev opravili za vse verne kristijane,
zlasti pa še za tiste, kateri so v ta namen kaj podarili.
V to sverho pa zadosti ne le zlati bogatih, temuč tudi
vinar revnih. Kateri verni kristijan pa bi ne želel se
vdeležiti neskončnega sadu te presvete daritve?

To radovoljno darilo, ki se pri tej veseli priliki
nakloni sv. Očetu, bo razveselilo Njihovo blago serce,
ker jim bo dobro došlo za Njihovo vzvišeno, težavno apo-
stolsko službo. Kajti pri vladanji in oskerbovanji ve-
soljne cerkve imajo papež na vse strani velike stroške,
sami so pa oropani vseh prihodkov in pomočkov. Zato
bodo verni kristijani radi darovali kake solde za razne
potrebe in blage namene sv. Očeta.

2. Kakor pa dobri otroci svojega očeta v potrebi
podpirajo, tako mu tudi radi kako veselje naredé. Zato
bodo tudi verni kristijani vesoljnega sveta Očetu o lepi
priliki zlate maše skusili veselje narediti z veliko cer-
kveno razstavo v Vatikanu, znani papeževi palači,
kjer se bodo v javni ogled razstavila razna dela cerkve-
ne umetnije, n. pr. cerkvena obleka in posoda, svečniki,
podobe i. t. d. Vse razstavljene reči bodo zopet prijetno
darilo sv. Očetu, da jim služijo za naj imenitnejšo opravi-
lo Njihove službe, namreč v razširjanje kraljestva
božjega po misijonarjih v daljnih krajih med pogan-
skimi narodi.

3. Kakor se je o slovesnih prilikah že večkrat
osnovalo in veršilo skupno romanje v Rim, ki je sre-
dišče katoliške cerkve, ter so se verni raznih stanov
obilno in radostno vdeležili: tako se bo napravilo tako
romanje tudi o priliki papeževe zlate maše, da zamo-
rejo verni, katerim razmere pripusté, obiskati slavni
grob prvega papeža, sv. Petra, ter od njegovega na-
slednika Leona XIII neposredneje prejeti sveti blagoslov.

La bi se ta lepi načrt tudi po naši škofiji po
moči izvrševal in pospeševal, so naš mil. gospod knez
in škof tudi za Ljubljansko škofijo sestavili odbor za
pripravljanje na zlati mašo sv. Očeta Leona XIII. Ta
odbor ima nalogo, radovoljne darove in darila vernih
sprejemati in dalje pošiljati, cerkvenih reči pridobiti,
in po njihovem namenu obrniti, tudi v to sverho po-
trebne svete dajati, in ob svojem času tudi zastran
romanja v Rim posredovati. Vse te namene bo domači
odbor pospeševal vedno v dogovoru in v edinosti
z Dunajskim središnjim odborom.

Za našo škofijo so sicer mil. gosp. knezoškof za
pobiranje radovoljnih darov v vsaki farni cerkvi ukazali
napraviti darovanje v cerkvi; vendar pa tudi podpisani
odborniki sprejemajo z veseljem vsak še tako majhen
dar za ta blagi namen. Odbor bo v to sverho napravil
zapisnik ter bo ob svojem času vse objavil.

Radostno priznavamo, da je naš mali narod od
nekdan in osobito poslednji čas v mestu in po deželi
čudo veliko storil za slovesnost službe božje: veliko-
dušno je tudi podpéral katoliške misijone v raznih
krajih; posebno pa je bil v novejši dobi navdušen
za sv. Očeta, kakor popred za blagega Pija IX, tako
zdaj za slavnega Leona XIII. To navdušenje za sv.
Očeta pri sedanjem duhu časa gotovo ni brez posebnega
višega pomena in je prav častilni znak našega izvrstno
katoliškega naroda.

Zato se obrne podpisani odbor z vsem zaupanjem
do vas pobožnih in vnetih katoličanov naše škofije, ter

serčno in nujno prosi raznih in obilnih darov
za bližnjo svečanost zlate maše Leona XIII, in svest
si je, da boste tudi pri tej slovesni priliki častno
tekmovali z drugimi bližnjimi in daljnimi narodi ter se
navdušeno postavili v prve verste častilcev papeževih;
vnovič boste v djanji skazali svojo resnično ljubezen in
serčno vdanost do sv. Očeta, ter mu radostno položil
svoj dar na altar; vnovič se boste skazali v djanji zveste
in zavedue katoličane, ki časté v papežu namestnika
Kristusovega, glavarja vesoljne cerkve.

Podpisani odbor goji veselo nado ter si je svest,
da Gospod, ki tudi naj manjše dobro delo poplačuje,
bode z obilnim blagoslovom za čas in za večnost po-
plačal, karkoli bote storili za Njegovega vzvišenega, pa
po nezgodi časa bitko skušenega namestnika na zemlji,
za blagega Leona XIII.

V Ljubljani, 12. junija 1887.

Odbor Ljubljanske škofije za pripravljanje na zlati
mašo sv. Očeta Leona XIII.

Ernst, princ Windischgrätz, predsednik. Dr. Andr.
Čebašek kanonik, pap. hiš. prelat, namestnik. Odborniki:
Dr. Anton Jarc, prošt. Dr. Henrik pl. Pavker, stol. dekan.
Monsign. Luka Jeran, kanonik. Alfred Ledenik, tergovec.
Dr. Jos. pl. Poklukar, derž. in dež. poslanec. Karol Polak,
tergovec. Franc Povše, posestnik.

Iz Slov. Bistrice. *) (*Duh. veselje.*) Okoli trideset
let je že, kar so naš nepozabljivi ranjki A. M. Slomšek
knezoškof v Slov. Bistrici vodili sv. misijon. Slov. Bi-
striške župnije bili so tedaj dekan Fr. Druškovič (sedaj
v pokoju). Zdanji č. g. dekan Ant. Hajšek potrudili so
se in oskerbeli sv. misijon za olehčanje skeleče vesti
in zveličanje duš mnogim (kot skerbni oče, zdravilo
svojim bolnim otrokom). Pridigarji so bili mogočni v
besedi, tako, da so ljudje v farno cerkev k slovenskim
in v klostersko cerkev (M. D. 7 žal.) k nemškim pridigam
mnogobrojno dohajali, vsaj nekateri zavoljo rado-
vednosti. Ne samo mehkoserčnim, ampak tudi zastarelim
terdoserčnežem, kateri so zavoljo radovednosti in krat-
kega časa v cerkev prišli, so ostre gromovite besede
misijonskih pridigarjev v serce zadele, da so se pribli-
žali spovednici in prosili za dolgo spoved, da so se z
Bogom spravili in potem prejeli skesani sv. Rešnje Telo.
Kakor sem slišal, nekateri tega niso storili že čez
30—40 let. Proti koncu sv. misijona je pričelo dohajati
toliko ljudstva iz domačih in sosednjih krajev, da so se
vresničevale besede Kristusove, rekoč: „Žetev je sicer
velika, ali delavcev je malo.“ Povabili in naprosili so
naš č. g. dekan gg. duhovne iz sosednjih župnij za pri-
pomoč pri spovedi; ali ni moglo vsem ljudem postreči
v teh 10 dneh 12 spovednikov. Pri poslednjih pridigah
so č. g. misijonar naznanili, da se po njih odhodu še
podaljša misijonska spoved z velikimi odpustki do 14 dni.
Slednjič v nedeljo popoldne 24. aprila t. l. so bila slo-
vesna sklepna sv. opravila. Bilo je ljudstva na jezero,
da je bila, vsaj pri cerkvi velika gnječa. Popoldne bil
je spreved s sv. Rešnjim Telesom iz farne cerkve po
mestu mimo klosterske cerkve, in zopet nazaj v farno
cerkev. Po sprevedu je vekši misijonar s svojim misi-
jonskim križcem podelil veliki papežev blagoslov. Potem
je bil blagoslov donešenih molekov, križcev, ss. podob
i. dr., tudi stari misijonski križ je o tej priliki bil
blagoslovljen in z velikimi odpustki obdarjen. V pone-
deljek so imeli sklepna opravila in molitve za mertve

*) Kolik blagoslov po Slovenskem razširjajo od mil. gg.
škofov priporočani misijoni, kažejo med drugimi mnoga poro-
čila v časnikih. Naj to pojasnuje tudi popis iz Slov. Bistrice
po „Slov. Gosp.“ Vr.

župljane s sprevedom na mertvišče. Potem je bil slovesen odhod čč. gg. očetov misijonarjev med zvonjenjem pri cerkvah. V hvaležni spomin so se pri odhodu zahvalile odlične osebe višjih in nižjih stanov čč. očetom misijonarjem. Omenjam še, ker že po mnogih cerkvah in kapelah se nahajajo podobe čudopolne M. B. Lurske, bodemo tudi mi dobili podobo Lurske M. B. s ponarejeno Masabielsko pečino. Odločen je prostor v cerkvi pod korom na ženski strani.

Lovro Stepišnik.

Reka, 19. rožnika 1887. (*Kranjsko romanje na Tersat.*) — Včeraj popoldne je naše mesto z vso prijaznostjo sprejelo romarje iz Kranjske, ki sta jih srečno pripeljala dva vlaka po šempetersko-reški železnici. Bilo jih je okoli 900, večidel iz bele Ljubljane, iz Borovnice in pa iz Postojne. Že peljaje se po železnici so vsi navdušeni prepevali Marijine pesmi, in pri našem kolodvoru so se vverstili po štirje in štirje in so šli skozi mesto med glasno molitvijo sv. rožnega venca, ktero so nadaljevali celó stopáje po 411 stopnjicah proti tersaški cerkvi Matere Božje, nam Rečanom v spodbudo, ki smo se čudili tako lepemu redu. Lahko rečem, da je bilo vse mesto po koncu in je spošтовaje gledalo pobožne Kranjce, ki so prišli v svetišče na Tersatu vsih milost sprositi po Materi Božji za prihodnjo slovesnost petdesetletnega mašništva našega svetega Očeta papeža Leona XIII, ki so v svoji preljubeznjivosti na prošnjo preč. kanonika A. Zamejca blagovolili poslati po daljnopisu blagoslov vsem slovenskim romarjem. Blizo cerkve so romarje sprejeli v cerkveni obleki prečastiti gospod gvardijan O. Albert Pintar z levitoma ter izročili kropilo gosp. kanoniku Andreju Zamejcu, da so pokropili vse romarsko kerdelo. Med priterkavanjem zvonov in petjem je bil vhod v romarsko cerkev.

Gospod gvardijan so na to v kratkem, ginljivem govoru kranjske romarje, svoje rojake, priserčno pozdravili. Po tem so bile pete litanije Matere Božje, in začelo se je spovedovanje do devetih po noči, in v nedeljo od ranega jutra do osmih, dokler niso bili vsi svoje spovedi opravili.

Svete maše so se brale od petih zjutraj do dvanaestih. Veliko ali slovesno mašo so s štirimi leviti imeli prečast. gospod kanonik Andrej Zamejic, in sicer po dokončanem izvrstnem govoru častitega O. Jožefa Bizavičarja, ki so povelicevali Marijo ko Mater Božjo in ko Mater katoliške Cerkve; ter so z vso pastirsko razumnostjo po raznih zadevah pričujočih romarjev izpeljavali prelepe nauke. Po pridigi je bilo darovanje za romarsko cerkev, ktereга so se skoraj vsi vdeležili, in jim je bilo viditi, s kolikim veseljem so se po svoji zmožnosti hvaležne skazovali Materi Božji. Med darovanjem so po vsi cerkvi prepevali razne Marijine pesmi. Popoldne ob treh so bile zopet pete lavretanske litanije, ki so jih kakor v saboto z levitoma imeli gosp. kanonik Andrej Zamejic.

O poli šestih popoldne je bil odhod zopet v dveh vlakih iz Reke proti Šempetru, kjer sta se združila v en sam velikanski vlak, ki je romarje zopet izročil zdrave in vesele ljubi domovini.

Zvonček iz Zagreba. (Konec.) Na prelepem Zrinji-tergu so izpostavljeni c. kr. vojaki in generalni kor z njegovo c. kr. vis. nadvojvodom Albrehtom, kateri je 8. rožnika došel v Zagreb; ta slavni ud c. kr. rodovine bil bi rad šel z vso procesijo, ali visoka starost ga je zderžala, da ni mogel po želji svojega vernega katoliškega serca skazati ljubezni in očitnega češčenja do najsv. Zakramenta, kar je osobito lastno, že od Rudolfa prvega habsburškega v naši ljubljani c. kr. dinastiji. Zato se pa je nadvojvoda Albreht izgledno po-

kazal v počeščenje Najsvetejšega na tergu Zrinji pri vverstenih vojaških kardelih.

Naposled v obhodu so šli mnogi od družbe tretjega reda sv. Frančiška Seraf., sv. škapulirja karmelskega, čistega spočetja bl. Device Marije in društva sv. rožnega venca. Vsi ti so se izgledno lepo obnašali, pridno sv. rožni venec molili, Najsvetejšega častili, molili, osvedočili živo vero v Boga-človeka pod podobo belega kruha.

Mnogo redarjev napravlja pri tej procesiji red in včasih tudi nered, ker brez potrebe uderžava narod iti za Najsvetejšim, akoprav je prostor; mnogopot se obhod preterga zbog kake „inteligencije“, ktera mekanično gre v obhodu, brez pošтовanja Onega, ki se ponižuje bivati med človeškimi otroci: Bog-človek, Jezus Kristus.

Slavna, častita in ginljiva je procesija z Najsvetejšim v Zagrebu v dan presv. Rešnjega Telesa. Se vé, da zijal na hiljade se tudi tu ne pogreša; pa mislite si mesto, v katerem živi judov, prostantov, razkolnikov in framasonov; toda ovi še naj zanikarniši niso; naj slabeji in nespodobniši so „maškara-katoliki“, ali katoliki le po imenu, ovi vzrokujejo naj več smutnje in slabe dovtipnosti katoliškega značaja, nekteri pokriti, s smodko v zobéh se vrivajo v procesijo; mislil bi, to so judje, protestantje, razkolniki ali morebiti turčini; pa zmotil bi se v sodbi; naj gerši so prostomišljaki, liberaluhi, novošegni framasonski in materijalistični petolizci, malomarneži in samo po kerstni knjigi katoliki.

Veren, postaran in značajan ud tretjega reda sv. Frančiška je takim pokrivala z roko in s podporno palico metal raz glave, jih svaril in opominjal; pa izdalo je, odkrili so se brez protigovora in dostojno šli v obhodu.

Starček-zlatomašnik, vzoriti kardinal, nosil je Najsvetejšega v mali kazalnici (moštranci). Vojniška godba svira, zvonovi vsih cerkvá pojó, mogočni glas velikega zvona „kraljeve cerkve“ glasno in mogočno buči: Sin človekov gre medju človeškimi otroci v podobi belega nekvasnega kruha, Bog-človek! —

Milo in serce svetih čutil topeče bil je vhod procesije v slavno stoljuico; device, belo oblečene, klečijoče v srednji ladiji, pozdravljajo in molijo nebeskega Ženina v presv. Zakramentu oltarja.

Sedaj zadoni iz preko sto petdeset gerl klerikov „Tantum ergo“; „Genitori“. Nadbiskup-kardinal podelijo blagoslov z Najsvetejšim. Poje se slavno in vzvišeno „kruh iz nebes si jim podelil. Aleluja! kateri vso sladkost v sebi ima. Aleluja!“ Potem gre kardinal blagosloveč verni narod na kolenuh klečijoči iz stoljuice.

Veliko hiš in ulic bilo je z zelenimi vejami in venci okinčanih, na mnogih oknih prižganih mnogoštevilnih sveč: istini zvesti moram priznati, — kje je bilo to? 1. Bolj pri prostih mestjanih prizemeljskih stanéh. 2. V prvih, in drugih in tretjih nadstropjih, kjer so rodovine izlečka slavensko-kranjskih, štajerskih niemačkih obitelj (družin). Mogel bi to poslednje kdo ovračati, ali istina je istina.

Istini čast, moram priznati, da prosti hervaški narod in srednje meščanstvo je hvale vredno, verno in nábožno; kar je bolj novošegno olikano, pa je z duhom devetnajstega véka preveč nakvašeno — z malimi izjemki.

Slavna, obćenite hvale vredna je procesija Telovdan v Zagrebu; ali seljaška, kmetska procesija ta sveti in slavni dan na deželi je še bolj mila in Bogu ljuba; ni toliko veličastnosti, pa je več molitve in pošтовanja.

V osmino presv. Rešnjega Telesa je lep obhod s čveterimi blagoslovi v Zagrebu na Kaptolu; ta procesija mi je v mnogem oziru ljubša in dostojniša, kakor „Telov-

dan." Jasno kot beli dan je, ko bi ne bilo dobrih, katoliških zavodov, družb in bratovščin; bi skoraj ne bilo molivcev in častivcev Najsvetejšega; družba usmiljenih sester, tretjega reda sv. Frančiška in druge pomorejo v prosvitljenem, materijalističnem času, da se katoliški, verno-kerščanski značaj še v lepoti in pravem svitu pokazuje v vsih okoliščinah in razmérah.

Trudite se in darujte se neumorno za te in druge dobre, koristne, katoliške naprave in vstanove, mili in dragi Slovenci! — Pred vsm pa skerbite za prave vredbe, močne, koristne, blagodarne in prav vojene vstanove tretjega reda sv. Frančiška, za ude, ki živijo med svetom; s to vstanovo bodele veliki blagor vvedli med narod slovenski; to svedoči pretekla zgodovina, sedanost, naj bolj pa „Lumen de cielo“, Leon XIII, vzvišeni ud tega pri nas preveč preziranega tretjega reda. Sedaj je prilika, ne zanemerjajte pomočka, pozneje bilo bi prekasno.

Iz Aleksandrije. (*Popotvanje nadalje in konec.*) Sedaj pride z azistenco preč. gosp. škof Aleksandrijski Anaklet. Mož pri 60 letih, obraza zagorelega, v navadni črni mašni kapci in z dolgo, iz pepelnate svile tkano haljo, katere konec mu je zelo črn strežaj nesel, v drugi roki pa svojo rudečo kapo. Pred škofom šlo je 10 arabskih zagorelih dečkov kot strežaji in 8 oo. frančiškanov v cerkveni obleki. Škof je pa šel molit k šmarničnemu altarcu (pred sv. R. Telo), pri katerem je 6 sveč gorelo. Ko pride na svoj sedež, je dijakon z altarcja razdelil škofovo obleko — vsakemu dečku nekaj, zadnja dva dobila sta kapo in palico. Nesli so to škofu, ga oblekli, in začela se je sveta maša. In tu ljudstvo vstaja in se useda kakor škof, tudi zagoreli dečki se po altarnih stopnjicah posedejo, in ko so pevci le dolgo peli, so se ti skoraj ulegli po debelem tepihu. Med „Kredo“ je zakristan prišel v cerkveni obleki s srebernim krožčekom; berž mu ga vzame iz rok nek vradnik, poklonita se konzulu, in metali so potem na krožnik rumenjake po 20, 10, 5 frankov. Tako sta šla po vsi Cerkvi, in zdelo se mi je, da utegne biti okoli 300 frankov. Maša terpela je do 1/2 12. Birme ni bilo; bila je že nedeljo poprej; in binkoštni ponedeljek pelje se škof A. v Kairo birmovat. Po službi božji šli smo vsak na svoj kraj na obed. Drugi dan popoldne pogledali smo v šolski zavod, ki ima nekako 150 dečkov in 8 šolskih bratov, ki lepo odgojujejo mladiče čerence. Prišli smo do malih vrat, ki so bile vvelane, kakor kaka mala stran okna; ko sem g. vodja zavoda vprašal, čemu je to? je rekel, da morajo zapirati, da sitni arabi in ženske ne zijajo notri otrok in pri učenju ne motijo. Ako pa deček zamudi, lahko pri teh vratih zleze v sobo; — take vrata bi tudi drugje ne škodovala.

Ne daleč od ondod se je učilo kakih 40 deklic, večina nemških staršev, ki so se tu naselili in si kruh glužili.

Zavod se imenuje sv. Boromeja. Sestre so večina bavarske; veliko veselja je bilo to za bavarske sopotnike. Učenke imele so male, a izverstne govore; jedna mala iz 2. razr. je z rokami vihtela in povdarjala, da v tej deželi ni zmožna in se mora še le učiti jezika svojih roditeljev. Iz 3. razr. je ravno tako z zvišenim glasom častitala, kako daljno pot smo srečno prehodili. Iz 5. razreda je priporočala kot dolžno usmiljenje, da se spomnite, kadar pridete v svojo domovino (na nemško zemljo), ki je bila tudi domovina naših roditeljev, ter podpirajte naš zavod, ki je kot vinska terta, ki obeta obilega sadu. (Res, sedeli smo ravno pod obokom vinske terte, od katere so viseli debeli grozdi); saj vse je na dobri kerščanski podlagi. A. Kocmur, popotnik.

Iz Adrijanopol-a, 1. roznika 1887. (*Ondotni misijonski stan. Hude stiske. Šolstvo. Srečkanje.*) Naša verla rojakinja S. Angela Pojè, prednica usmiljenih sester v Adrijanopolu, piše naslednje, premislila vredne novice iz Bulgarije:

Prečast. gosp. kanonik! Vsled tukajšnjih žalostnih okoliščin sedanjega časa je draginja tukaj vedno več, in ker nam že delj časa od nikoder ni bila poslana nobena milošnja, moramo delati dolgove, da živimo in velikrat terpeti najhujši pomanjkanje. Še več, — ako nam kmalo ne pride kaka pomoč od naše matrne hiše iz Zagreba ali od drugod, bomo prisiljene, uboge zdaj že katoliške otroke zopet dati v roke njihovim razkolniškim svojcem. Pri tej misli: da bi nežne jagnjiče, ki nam jih je zročil ljubi Bog, morale zopet vreči derečim volkom, mi serce kervaví, in predno se zgodí kaj tacega, bom vse darovala in poskusila vsakoršen pomoček. Zato sem si tudi izmislila napraviti loterijo, da z njo pridobim kaj tako potrebne podpore za naše ubožne otroke in da se oddajo naše jutrovske-misijonske domače tkanine.

Prederzmem se, prečast. gospod, Vam naznaniti, da to dobo nas je tukaj 16 redovnih sester in med temi je 8 učiteljic, ki morajo oskerbljevati trojnato šolo, vsako s sedmerimi razredi, potem pa še pripravnico (letos z dvema tečajema). Podučevanje v kerš. nauku kakor tudi vso duhovsko pomoč v naši napravi opravljajo trije očetje reda Kristusovega vstajenja, kateri imajo tukaj že mnogo lét svojo lastno misijonsko šolo. Za francoski poduk morale smo (odkar je Bog našo ljubo sestro Amadejo Pijo Marto k sebi vzel) najeti svetno učiteljico, ktera pa zahteva tudi dobro plačo. Francozčina je tukaj nad vse in misliti bi bilo skoro, da Adrijanopol je francosko mesto. Nemščina dozda še ni priljubljena. —

Z veseljem naj še pristavim, da naši otroci so vsi že katoliški in da s svojim pobožnim občutkom in lepim napredkom v nauku in delu nam dajejo naj lepše upanje za prihodnji katoliški naraščaj.

V zaupanji na Vašo dobroto Vas preponižno prosim, da bi se vdeležili naše dobrodelne loterije, ktere srečkanje sem postavila na 13. mal. serpana (jul.) in v ta namen pridenem tukaj 40 srečk, ki jih povoljno blagovolite razdelite drugim dobrim osebam.

Zdaj pa, v novo priporočim, prečast. gosp., v vašo posebno dobroto našo misijonsko šolo in s svojimi bulgarskimi otroci hočemo pridno za Vas moliti....

S. Angela Pojè, prednica.

Pristavek. Srečke so po 1 gld. in oddati jih imamo le še 11. Loterija je za katoliško ubožnico usmiljenih sester v Adrijanopolu. Srečk je 5000, dobitkov 100, in dobijo se razne ročne dela in jutrodeželske hišne tkanine. Srečkanje bo 13. julija prihod. mesca.

Vredništvo.

Argumentum „ad bovem.“

V mesticu N. na Češkem se je obhajal misijon. Ljudje iz okolice so na trume vréli k misijonu v mesto; pa tudi meščani z malo izjemo vsi so prav pridno hodili. Tako izjemo je delal pa gospod „pisker-olikaš“, ki je naletel na nekega kmeta in ga je hotel od misijona odverniti. Rekel je kmetu: „Povej mi vender, kaj imate vi kmetje od molitve in spovedi pri misijonu? Kadar človek umerje, sej potem je tako z njim konec.“ — „Pač da“, odgovorí mož jasne pameti pohlevno, „to bi se gotovo zgodilo, ako bi človek ne bil več vreden kakor živinče; pa še potem je govedo veliko večje cene; kajti od cepnjenega vola n. pr. imam še vender kožo

in roge, ki jih utegnem prodati. Od Vas pa še par rogov za pródaj ne bi mogel dobiti, ker jih nimate“ („dasiravno ste sicer volu zelo podoben“ je pozabil kmetič še pristaviti). Zatelebani meščan je zelo debelo gledal pri tem dokazu „ad bovem,“ ter ni več tišal v umnega kmeta z vprašanjem, kaj da ima od molitve in spovedi, in čudo je, če niso jelša-modrijanu pri tem pogovoru rogov iz možganov izrastli.

Božja pot na Homcu.

Na Homcu davno že nabaja
Marijina se božja pot;
In ljudstvo rado sem prihaja,
Da sprosí dušnih si dobrot.

Na mali, lepi Homški gori
Je marsikdo uslišan bil,
Ki prav preserčno tamkaj gori
Je Mater Božijo častil.

Veliko že dobrót dobila
Marija tū je grešnikom;
In mnogim zdravje že sprosila
Je bolnim božjepotnikom.

Že marsikteri nekđaj hromec
Je srečno tu ozdravljen bil,
Ki prišel sem je bil na Homec,
Marijo serčno tū častil.

In taki, ki so víd zgubili,
Deležni bili so dobrót;
Pogléd so tukaj zadobili
Pri Materi vsih revnih srót.

Marija Homška vsim pomore,
Ki obiskujejo ta kraj;
Vaak potolažen gre s te gore,
Ki prišel na Homec je kdaj.

Zato se rada obiskuje
Na Homcu lepa božja pót;
Z veseljem ljudstvo sem potuje,
In išče dušnih si dobrót.

I. Z.

Razgled po svetu.

Rim. O spravi med papežem in laško vlado časniki zdaj veliko pišejo, se vé, vsak po svojem vetru in kopitu. Laška vlada se véde, kakor da bi ne hotla nič zadostovati krivic, ki so storjene sv. Stolu, storila pa bo nazadnje, kar bojo vlade rekle; previdni politikarji pa so te misli, da vlade, ki so pripomogle k sedanjemu stanu Italije, imajo tudi pravico zahtevati, da se spolnijo zmérne želje sedanjega papeža. Kakor „Kölnische Volksztg.“ méni, ni dvomiti, da Nemčija in Avstrija ste k temu odločeni, da se mora kaj storiti, in da nemški novi poročnik pri laški vladi Solms-Sonnenwalde ima k temu že odkazanja in da ni šel zastonj skoz Dunaj v Rim, kjer je imel zaupljive dogovore z gr. Kalnoky-em. Iz tega sklepa, da obe velemoči hočete edino ravnati v tem važnem vprašanji. — 14. t. m. je Solms res dospél v Rim. — Naj omenimo tudi, da zgodovinar naslovni op. Tosti je sicer spisal neko obravnavo o spravi, v kateri

preveč vleče na mlado-laško stran; toda kmali nato je Tosti vradno naznanil, da se sodbi sv. Očeta popolnoma podverže!

Na Laškem, kjer ves pravi narod za papeža, se tudi liberalstvo vedno bolj prisiljeno čuti iskati pomirjenja s papežem in Cerkvijo. Poslanec Fazzari se je poslanstvu odpovedal, ker ni mogel doseči tega zedinjenja in noče se poprej dati voliti, dokler ne bode vlada mirú storila s papežem. Senator Kadorna je celo brošuro spisal o spravi vlade s papežem.

V avstrijskem hospicu „Anima“ so 12. t. m. obhajali dvojno slovesnost. V prvo je bilo oklicano, da sv. Oče Leon XIII so praznik sv. Bonifacija za tisto cerkev (Anima) povzdiguili med praznike pervega reda. Drugo je prihod novega zavetnika v to napravo, namreč vzoritega kardinala Hergenröther-ja, kateri je o tej priliki rektorju msr. Doppelbauer-ju izročil papežev volitveni dekret. Gosp. rektor je potem v kratkem govoru omenil velikega svetnika sv. Bonifacija, pojasnil namen avstrijskega hospica, pohvalil poslednje zavetnike te naprave: kardinala Reisach-a, Ant. de Luka in Jakobini-ja, ter je zdaj z veliko spoštljivostjo priporočil napravo novemu zavetniku, ki je zvezda učenosti itd.

Kardinal novi protektor je odgovoril s priserčnimi besedami in nato sprejel poklanjanje gg. duhovnov iz hospica in potem imel slovesni govor o sv. Bonifaciju, aposteljnu Nemcev.

Po pridigi je imel veliko sv. mašo škof Meurin S. J., iz Kolinske nadškofije, in „Collegium Germanicum“ je dal polno asistencijo. Pričujoči so bili tudi kardinala Hohenlohe in Melchers, gr. Paar in avstr. uditore prelat pl. Montel.

Pri pogostovanji je kardinal protektor na prvo napl Njih Svetosti, „preslavnemu papežu, ki ga je dala previdnost našim temnim časom,“ in „preverlemu požnemu avstrijskemu cesarju, ki je lepota svoje preslavne rodovine in izgled kerščanskega vladarja.“ Sledile so napitnice novemu zavetniku itd.

Anglija in Rim. Tudi Anglija, kakor druge vlade, želí pomoči od sv. Očeta. Ta dežela je s svojim politiskim vozom na raznih krajih v zadregi in upa, da papeževa veljava bi ji mogla pomagati, zlasti na Irskem. Zato se je že marsikaj govorilo, da bi Anglija zopet imela papeževga nuncija v Londonu. Vender, kakor je kardinal Manning že pred delj časom svojo misel razodel, bi ta naprava Cerkvi v marsikterem oziru zdaj še ne bila v korist. Ni pa dvomiti, da pri tako obilnem povračanju Angležev v katoliško Cerkev bode prišlo tudi do tega; Bog daj, da že kmalo.

Bavarsko. Pri sedanjih bavarskih volitvah ima središnja stranka določno pravilo, le take može voliti, kateri so čversto-katoliškega značaja. To je moško. Pa tudi potrebno v deželi, kjer je tisti znani Lutz minister za nauk in bogočastje. Ta kultusminister, če tudi v katoliških kerstnih bukvah zapisan, se je oženil s protestantovko in odpovedal se je vsemu, kar katoliška Cerkev zahteva za zakon in rekel je celo, da hoče od protestanskega pastora poročen biti. To pa je menda storilo velik šum, ker nesrečni Lutz si je premislil, se predstavil z nevesto katoliškemu župniku v njegovi hiši, ter je izrekel suho nazuanilo, kakoršno je v šegi za take, ki stopijo v mešani zakon in nočejo obljubiti, da otroci bodo brez izločka katoliški. — Božja previdnost je že marsikteremu prevzetnežu na pete stopila, — gotovo tudi ne bo zgrešila tega čudnega ministra za bogočastje.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec julij priporočeni v molitev

Gospodarji in posli.

(Sostavek prihodnjič.)

Posebni nameni za mesec (julij.)

1. *S. Teobald.* Na ta in vsak drug dan v mesecu vse došle in še ne objavljene prošnje; za zatertje protiverskega duha po zapadni Evropi.

2. *Marijino obiskanje.* Marijine cerkve; mnogo bolnikov; za srečno izveršitev mnogoterih spraševanj ali poskušanj.

3. *Praznik najsvetejše kervi Jezusove.* Sv. Oče za zveličanje duš med pagani; da bi Bog obudil novih dobrotnikov za otroške sirotišnice.

4. *S. Flavijan.* Važne škofijske zadeve; duhovno prerojenje po več samostanih; važne volitve.

5. *Ss. Ciril in Metod.* Katoliška Cerkev med Slovani; oče spridenih sinov in hčérá; da bi zginila neka huda žalost in otožnost.

6. *S. Izaija.* „Duhovni in komunikanti“; blagoslov Božji za več težkih početji obvarovanje mladine o počitnicah.

7. *S. Vilibald.* Pomoč proti družbinski revščini in pomanjkanji — s povernitvijo h kerščanskemu življenju globoko zabredlih; ženitvanske zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sestra priporoča svojega brata, da bi dobil več vérnega duha.

Zahvale.

Bila sem zelo bolna, zdravnik in kdor me je videl, je obupal, da še kdaj ozdravim. Priporočena sem bila v bratovsko molitev, z obljubo, da očitno razglasim, ako ozdravim. Prinesena mi je bila svetinja Lurške Marije D. in nekoliko lurške vode. Pri vžitji prvih kapljic navdalo me je trdno upanje, da me Marija gotovo usliši. In res, ko noben pripomoček ni pomagal k zdravju, pomagala je Marija s svojo priprošnjo, ozdravela sem. — Hvaležna spolnim s temi versticami obljubo: Čast Bogu, Mariji, ki je „zdravje bolnikov,“ in sv. Antonu, kteremu sem se tudi priporočevala.

Ljubljana 22. rožnika 1887.

F. B.

Listek za raznoterosti.

God sv. Alojzija obhajajo ginljivo in očitno povsod, koder se zavedajo katoliškega duha. Skorej v vsaki cerkvi imajo kako lepo podobo tega svetnika, ki jo zalo ocvetličijo in olepšajo ter hodijo zlasti ta dan pred njo molit. Tudi po boljših šolah in po domačih sobah vidiš sliko mladostnega patrona. Naj lepše pa je, ako ta dan veliko mladine pristopi k božji mizi. V Ljubljani so šole imele svojo sveto mašo in več učencev tudi prvo sv. Obhajilo. Šola na Grabnu je ta dan dobila prelepo novo zastavo s podobama brez madežnega Spočetja

in sv. Alojzija. Zdatno k njeni napravi je pripomogla tudi mestna srenja. Precast. gosp. župnik Jan. Rozman je pred šolo v pričo gg. učiteljev in mladine med asistencijo blagoslovil zastavo, imel prav serčen govor, potem zapojó Alojzijevo pesem in naslednjič gre vsa obilna množica v sprevodu k sv. Jakopu, kjer je bila sv. maša in ste obé mestni šoli prav ginljivo imeli prvo sv. Obhajilo. Prvo-obhajanci naj bi zlasti prvih osem dni ne pozabili Jezusa še posebej v cerkvi obiskati in prositi, da bi jih vedno ohranil v svoji milosti.

Zapisovanje učencev na ljubljanski gimnaziji se prične 10. mal. serp. (jul.); 15. jul. bodo prve sprejemne skušnje.

Nove maše bodo imeli letošnji č. gg. novomašniki: Andrej Česenj 24. julija v Šent-Vidu nad Ljubljano, Hladnik Ivan v Rovtah 17. jul., Horvat Mihael pri sv. Urbanu poleg Ptuja 21. avg., brata Kreiner Alojz in Kreiner Anton v Srednji vasi, Mikš Ivan v Hotedersici 24. jul., Šifrer Gustav v Ljubljani pri nunah 14. jul., Volk Ivan v Ljubljani pri sv. Jakobu 17. jul., Zupanec Ignacij v Kranji 17. jul., Gabrič Anton v Leskovcu 17. jul., Müller Ivan v Ljubljani v Marijaniški kapeli 12. jul., Pavlin Fr. v Smledniku 17. jul., Pokoren Fr. v Loki 17. julija, Perne Fr. v Tersteniku 31. jul. Č. g. Žužek prejme samo subdijakonot, presbiterata ne, ker še nima kano-nične starosti.

† V Špitaliču je 11. rožn. v 75. letu svojih dni umrl č. g. župnik Karol Jaklič. R. I. P. Oskernik je postal ondodni kapl. č. g. Iv. Čagran.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Tom. Kajdiž 1 gld. — F. L. 2 gld. — F. B. v Ljubljani 1 gld. — Č. g. stoljni kaplan Mat. Kolar 2 gld. — Z naslovom: „Na čast Jezusovemu presv. Sercu“ 10 gld. — Brez imena 2 gld.

Za sv. Detinstvo: F. L. 2 gld. — Č. g. M. Malenšek, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, 20 gld. — Iz Kranja 37 gld. — Čast. g. J. Kunaver, kapl. v Kočevji, 15 gld. 24 kr.

Za sv. Očeta: F. L. 2 gld. — Čast. g. duh. pastir Ant. Vonča 10 gld.

Za Danski misijon: Brez imena 5 gld. — Čast. g. kapl. M. Malenšek 3 gld.

Za kako potrebo: Brez imena 1 gld.

Za pogorelce na Godešičah: F. L. 2 gld.

Za pogorelce v Strahinji pri Naklu: F. L. 2 gld. — Iz Štange po č. g. M. Saje-tu 3 gld. 70 kr.

Za katol. misijon g. Gatt-a v Palestini: F. L. 2 gld.

Za cerkev v Solunu: F. L. 2 gld.

Za Marijanišče: F. L. 2 gld. — Preč. gosp. Balt. Bartol 50 gld.

Za najpotrebniši misijone: F. L. 2 gld. — Z naslovom: „Na čast Jezusovemu najsv. Sercu“ 100 gld. (Drugi dar. prih.)

Priljudno vabilo in prošnja.

Ker se bliža konec prve polovice leta, prosimo blage pn. naročnike, kateri imajo naročeno samo za 1. polovico, da bi brez pomude naročilo obnoviti blagovolili.

Vredništvo in založništvo
„Zgodnje Danice.“